

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 750/2014
27.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радмиле Драгичевић-Дичић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Ц., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ц., адвоката Д.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 1467/13 од 20.01.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.74/14 од 25.03.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 27.08.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.1467/13 од 20.01.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.74/14 од 25.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 1467/13 од 20.01.2014. године, окривљени Р.Ц., оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и новчана казна у износу од 90.000,00 динара и за кривично дело неосновано исказивање износа за повраћај и порески кредит из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци као и новчана казна у износу од 80.000,00 динара, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена јединствена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити под условом да окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Наведеном пресудом је истовремено осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 170.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће ова казна, уколико се не буде могла наплатити, бити замењена казном затвора, рачунајући сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне као један дан затвора. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава плати и то на име

паушала износ од 2.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 13.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 74/14 од 25.03.2014. године, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о кривичној санкцији и под тачком 2. изреке у чињеничном опису кривичног дела неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, тако да је у односу на ово кривично дело окривљени оглашен кривим што је у периоду од 01.04.2008. до 30.06.2008. године, у Краљеву, као физичко лице које обавља изградњу и промет непокретности, при чему је могао да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, био свестан свог дела и хтео његово извршење и свестан да је овакво његово дело забрањено, а у намери да оствари право на неоснован повраћај пореза или порески кредит, поднео пореску пријаву неистинитог садржаја у којој је исказао износ за повраћај пореза или пореског кредита већи од 500.000,00 динара, тако што је поднео пореску пријаву пореза на додатну вредност за период од 01.04.2008. до 30.06.2008. године у којој је неосновано исказао износ од 501.117,00 динара као порески кредит, а није имао право на то, на који начин је извршио кривично дело неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, па му је другостепени суд за кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ за које је под тачком 1. у изреци првостепене пресуде оглашен кривим, задржао као утврђену казну затвора у трајању од четири месеца и утврдио новчану казну у износу од 60.000,00 динара, а за кривично дело неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији утврдио казну затвора у трајању од три месеца и новчану казну у износу од 40.000,00 динара, те му је изрекао условну осуду тако што је утврдио јединствену казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити под условом да окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осудио га на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да ће суд ову казну, уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног Р.Ц., адвокат Д.С., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да их преиначи тако што ће у погледу кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, одбити оптужбу, а у односу на кривично дело из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији окривљеног ослободити од оптужбе, јер се не ради о кривичном делу.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног Р.Ц. у захтеву за заштиту законитости истиче да је, када је у питању кривично дело неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, требало применити институт дела малог значаја из члана 18. Кривичног законика, с обзиром на то да је у конкретном случају окривљени прешао износ неосновано приказаног пореског кредита за само 1.117,00 динара, чиме се, по налажењу овога суда у суштини указује да дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, што представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Напред изнети став браниоца осуђеног се не може прихватити из следећих разлога:

Наиме, да би се могао применити институт дела малог значаја као основ за искључење постојања кривичног дела, неопходно је утврдити постојање услова из члана 18. став 2. Кривичног законика и то: да је степен кривице учиниоца низак, да су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције, при чему је у члану 18. став 3. КЗ, прописано да се одредбе става 1. и 2. члана 18. КЗ, могу применити на кривична дела за која је прописана казна затвора до пет година или новчана казна.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају кривично дело окривљеног неосновано исказивање износа за повраћај пореза и пореског кредита из члана 173а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији описано у изреци другостепене пресуде, не представља дело малог значаја имајући у виду да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем уз присуство намере да оствари право на неосновани повраћај пореског кредита, а посебно имајући у виду висину исказаног износа у поднетој пореској пријави за повраћај пореског кредита од 501.117,00 динара који се, по оцени овог суда, не може сматрати малим износом. Стога околност, што исказани износ за повраћај пореског кредита незнатно прелази лимит од 500.000,00 динара прописан чланом 173а став 1. КЗ, по налажењу овог суда, не упућује на закључак да у конкретном случају има места примени члана 18. КЗ, због чега се наводи браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1. ЗКП, оцењују неоснованим.

Осим тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је у односу на кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, наступила апсолутна застарелост

кривичног гоњења дана 01.01.2008. године, с обзиром на време извршења дела и запрећену казну по Кривичном закону који је важио у време извршења дела и који је битно блажи по учиниоца: којим наводима се, по оцени овог суда, правноснажна пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП.

Имајући у виду да је ова повреда закона неосновано истицана у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд је прихватио разлоге које је дао жалбени суд на страни 5. став 2. другостепене пресуде и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 492. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић,с.р.**